

Arrest

nr. 134 926 van 11 december 2014
in de zaken RvV X / VIII

In zake: X, in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 juni 2014 heeft ingediend in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 23 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De dochter van verzoeker diende op 30 oktober 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in haar hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische grootvader.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 28 april 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 7 mei 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.10.2013 werd ingediend door:

Naam; S.(...)

Voornaam: A.(...)

Nationaliteit: Armeense

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Immers de aanvraag tot het verblijfsrecht van de vader van betrokkene, in functie van een Belgisch onderdaan, werd op datum van 28.04.2014 door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten geweigerd. Gezien de vader van betrokkene geen recht op verblijf heeft, en het in het belang van het kind is dat het samen blijft met zijn vader, kan er aan betrokkene eveneens geen verblijfsrecht toegekend worden.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt onder meer het volgende in zijn middel:

“Dat de bestreden beslissing volgende motivering bevat:

Immers de aanvraag verblijfsrecht van de vader van betrokkene, in functie van een Belgisch onderdaan werd op datum van 28.04.2014 door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten geweigerd. Gezien de vader van betrokkene geen recht op verblijf heeft, en het in het belang van het kind is dat het samen blijft met zijn vader, kan er aan betrokkene eveneens geen verblijfsrecht toegekend worden.

(...)

Dat (...) er geen enkele wetsbepaling voorziet in een weigeringsmogelijkheid in hoofde van gedaagde om te bepalen dat een aanvraag wordt geweigerd omwille van “een beweerdelijke belang van het kind”.

Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de minderjarige dochter van verzoeker op 30 oktober 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) indiende in functie van haar Belgische grootvader. De dochter van verzoekster baseerde zich op haar hoedanigheid van familielid van een Belg zoals bedoeld in artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis,

§2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, met name als bloedverwant in neergaande lijn beneden de leeftijd van eenentwintig jaar.

2.5. Om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht stelt 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet een aantal voorwaarden. De dochter van verzoeker zal moeten aantonen dat zij een bloedverwant is in neerdalende lijn van de Belgische referentiepersoon en dat zij zich 'bij' deze referentiepersoon 'voegt'. De Belgische referentiepersoon zal op zijn beurt moeten aantonen dat hijzelf of zijn echtgenoot/partner over het recht van bewaring beschikt en dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over behoorlijke huisvesting en over een ziekteverzekering voor zichzelf en zijn familieleden beschikt.

2.6. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de dochter van verzoeker *"niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie"* zou voldoen omwille van het feit dat *"de aanvraag tot het verblijfsrecht van de vader van betrokkene, in functie van een Belgisch onderdaan, (...) op datum van 28.04.2014 door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten (werd) geweigerd"*. Blijkbaar leidt de gemachtigde van de staatssecretaris uit het feit dat *"de vader van betrokkene geen recht op verblijf heeft"* af dat *"aan betrokkene eveneens geen verblijfsrecht (kan) toegekend worden"*. De gemachtigde van de staatssecretaris voegt eraan toe dat *"het in het belang van het kind is dat het samen blijft met zijn vader"*.

2.7. Samen met verzoeker stelt de Raad vast dat de weigeringsmotieven uit de bestreden beslissing geen uitstaans hebben met de door de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden inzake de erkenning van een verblijfsrecht in hoofde van een bloedverwant in neergaande lijn van de Belg. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij oppert dat er geen enkele wetsbepaling voorziet in een weigeringsmogelijkheid voor het bestuur omwille van het vermeende hoger belang van het kind. Aangezien de dochter van verzoeker een verblijfsrecht erkend wenste te zien in functie van haar Belgische grootvader en er blijkens het administratief dossier in functie daarvan een aantal documenten werden opgevraagd (*"-geldig paspoort, -bewijs voldoende bestaansmiddelen van de Belg, -bewijs behoorlijke huisvesting (geregistreerd huurcontract of eigendomsakte), -ziektekostenverzekering voor Belg en familie"*), volstaat een loutere verwijzing naar de weigeringsbeslissing in hoofde van verzoeker, de vader van de betrokkene, niet om te besluiten dat de dochter niet zou voldoen aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische grootvader.

2.8. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij haar beslissing als volgt te rechtvaardigen:

"Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke integratie heeft geoordeeld dat de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie diende te worden geweigerd.

Verweerder laat gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke integratie om te oordelen dat aan de verzoekende partij geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegekend, gelet op het feit dat aan haar vader een verblijfsrecht geweigerd werd, terwijl het onmiskenbaar in het belang van het kind is om samen te blijven met haar vader.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat haar vader zelf de aanvraag voor de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend en daaruit zou blijken dat haar vader meent dat het in het belang van het kind is dat zij in België bij haar grootvader zou kunnen verblijven, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vader van de verzoekende partij zelf ook een aanvraag tot gezinshereniging indiende, in functie van dienst Belgische ascendent.

Aldus dient te worden vastgesteld dat de vader van de verzoekende partij zowel voor zichzelf, als voor zijn minderjarige kind een verblijfsrecht in België wou bekomen. Uit de handelswijze van de vader van verzoekende partij blijkt afdoende dat het de bedoeling was dat vader en kind -in functie van de Belgische vader/grootvader- tezamen in het Rijk zouden kunnen verblijven.

Geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de bedoeling van de vader van de verzoekende partij ertoe strekte om te worden gescheiden van zijn minderjarige kind en het minderjarige kind -in afwezigheid van de vader- bij de grootvader te laten verblijven. De verzoekende partij maakt in haar kritiek volkomen abstractie van het feit dat haar vader onmiskenbaar beoogde om tezamen met zijn minderjarige kind in België te kunnen verblijven.

Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te oordelen dat het in het belang is van het minderjarige kind om tezamen te blijven met de vader, aan wie het verblijfsrecht in het Rijk geweigerd werd.

Verweerder merkt nog op dat de vraag dient te worden gesteld naar het belang dat de verzoekende partij heeft bij het aanvechten van de in casu bestreden beslissing, vermits uit de stukken van het administratief dossier -wars van het belang dat het kind heeft om niet van de vader te worden gescheiden- niet blijkt dat de verzoekende partij beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit voormelde bepaling blijkt dat enkel een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kan worden bekomen als bloedverwant in de neergaande lijn, op voorwaarde dat de te vervoegen Unieburger beschikt over het recht van bewaring. Verweerder merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat de grootvader van de verzoekende partij beschikt over een recht van bewaring, minstens ontbreekt de uitdrukkelijk toestemming van de vader van de verzoekende partij alsdat de verzoekende partij zich bij de grootvader zou mogen vervoegen.

(...)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.9. De verwerende partij meent dat het niet de bedoeling was van verzoeker om zijn dochter bij haar grootvader te laten verblijven in zijn afwezigheid. Volgens de verwerende partij is het geenszins kennelijk onredelijk “om te oordelen dat het in het belang is van het minderjarige kind om tezamen te blijven met de vader aan wie het verblijfsrecht in het Rijk geweigerd werd”.

Het is echter essentieel voor een rechtsstaat dat het bestuur gebonden is door de spelregels die door de wetgever in het leven werden geroepen. Te dezen lijkt het overheidsoptreden louter te zijn ingegeven door een interpretatie van de bedoeling van de rechtsonderhorigen en een bekommernis om het vermeend hoger belang van het kind.

In de eerste plaats stipt de Raad aan dat de aanvraag van de dochter van verzoeker wel degelijk werd ingediend in functie van de grootvader, waardoor minstens vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de hypothese van de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent de werkelijke bedoeling van verzoeker. Daarnaast blijkt uit niets dat het belang van de dochter van verzoeker meer zou worden gediend door het samenblijven met haar vader dan door een verblijf bij haar grootvader.

Tenslotte, en meer fundamenteel, wordt in de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing – zoals hierboven reeds aangehaald – nergens ingegaan op de door de wet gestelde voorwaarden voor een verblijfsrecht in hoofde van een bloedverwant in neergaande lijn van een Belg (zie punt 2.5). Het is slechts in het kader van haar repliek in de nota met opmerkingen dat de verwerende partij een aantal pertinente overwegingen weergeeft die verband houden met de voorwaarden uit artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet. Deze a posteriori-motivering is evenwel niet bij machte om het manifeste motiveringsgebrek in de bestreden beslissing op te heffen. De verwerende partij blijft immers in gebreke om de kritiek van verzoeker te weerleggen en het concrete voorschrift aan te duiden dat toelaat het verblijfsrecht van een familielid van een Belg te weigeren omwille van het vermeende belang van het kind.

2.10. De motiveringsplicht in het licht van artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet werd geschonden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet niet tot een ruimere nietigverklaring aanleiding kan geven, is een bespreking van dit onderdeel van het middel niet relevant.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN